

Kommunalbestyrelsen selv er en alvorlig Bestræbelse for at holde igen, for kun at bruge ordinære Indtægter til at afholde ordinære Udgifter. Jeg skal nævne et Eksempel. Der foreslaas bygget et stort nyt Hospital, fordi der er Mangel paa Hospitalsplads i Byen, det erkendes af alle. Man er fræmdeles enig om, at et saadant Hospital maa bygges af Laanemidler. Nu vel, saa har man et saadant Hospital, og saa kommer Spørgsmaalet om videre Udvidelse. Saa foreslaar man at bygge det dobbelt saa stort, som man havde det i Førvejen. Saa kommer atter Spørgsmaalet op, og ingen vil heller kunne nægte sin Medvirkning til, at det sker af de ekstraordinære Midler. Men saa bliver der Spørgsmaal om at forbedre Forholdene paa Hospitalet efter Videnskabens seneste Fremskridt — Videnskaben gør jo paa-faldende mange og kostbare Fremskridt paa Hospitalsvæsenets Omraade. Saa staa vi atter over for det samme Spørgsmaal. Kort sagt, det vil blive meget vanskeligt for en Indenrigsminister at finde det Punkt, hvor han skal gribe ind og sige: „Nej, gode Børn, det maa I tage af de ordinære Midler, ikke af Laanemidlerne“, hvis der ikke hos Kommunalbestyrelsen er en alvorlig Villie til at være fornuftig og redelig, og hvis den ikke har de nødvendige Midler til at afholde Udgifterne af det løbende Budget. Og her kommer jeg til den Side, der for mig næsten er den vigtigste. Selvfølgelig har jeg protesteret mod Bestemmelsen i § 32 om vor Bundethed til de 2 pCt., fordi jeg synes, det er et uværdigt Baand at lægge paa Landets største Kommune, fordi det er i Strid med den kommunale Selvstyres Princip, som det har været en Æressag for Venstre at forfægte. Men jeg er ogsaa en Modstander deraf fra det Synspunkt, at Bestemmelsen er umoralsk. Den vil tillade os at fortsætte den højst umoralske kommunal-politiske Tilstand, som vi have levet under i de senere Aar i Kjøbenhavn, og som vi alle — det maa vi erkende — have vor Anpart i, Højre og Venstre, Borgerlistemænd og Socialdemokrater, nemlig dette, at det ikke har kostet os det fjerneste at love Vælgerne hvilke som helst kommunale Gøder, de ønskede, fordi det altid stillede sig saaledes, at Skatteyderne ikke kom til at betale en eneste Øre mere i Skat, hvis man udførte en saadan Foranstaltning, eller en eneste Øre mindre i Skat, hvis man undlod den. Det er ganske i Strid med den naturlige Tilstand i en Kommune, Forholdene bør være disse, at Skatte-

yderne bør vide, at naar de rejse Krav om betydelige Foranstaltninger, maa de ogsaa bære Byrderne derved, saa maa de ogsaa betale for dem. Men den Tilstand er ikke kendt i Kjøbenhavn i mange Aar, og først derved vil det naturlige Vekselstilspil komme frem, som bør være det bærende for det kommunale Liv, den naturlige Rytme mellem konservativ Sparsommelighedspolitik og dristig radikal Fremskridtspolitik. Til Tider, hvor Borgerne ere bebyrdede med høje Skatter, vil man stemme paa konservative Folk, som ville holde igen og spare; kommer der saa en Periode, hvor man synes, Byens Udvikling stagnerer, vil man atter stemme paa Fremskridtsfolk, selv om de ere dyrere. Det er den naturlige politiske Vekselvirkning, først derigennem bliver det kommunale Liv til den Skole for det større politiske Statsliv, som vi alle ønske, det skal være. Ud fra disse Synspunkter er det, jeg mener, at det Ændringsforslag, som jeg her har antydnet Berettigelsen af, nemlig at udelade Bestemmelsen om de 2 pCt. i den kommunale Beskatningslov, skal søge sin Berettigelse. Det har sin Berettigelse ud fra Byens finansielle Stilling, men det har ogsaa sin Berettigelse ud fra det almindelige politiske Opdragelsesprincip, som vi alle sammen bør søge at faa gennemført. Jeg kan ikke slutte mine Bemærkninger paa nogen bedre Maade end med nogle Ord, som den højtærede nuværende fungerende Indenrigsminister udtalte i Samlingen 1892—93, nemlig i Mødet den 16de Februar 1893 i et Foredrag, som ellers ikke aandede særlig Velvillie mod den daværende kjøbenhavnske Kommunalbestyrelse. Efter at have anført alt, hvad der kunde siges mod den foreslaaede ny Skat for Kjøbenhavn, sagde han omtrent henimod Slutningen af sit Foredrag: „Hvis det kunde oplyses, at der virkelig hos Flertallet af de kjøbenhavnske Borgere er et almindeligt Ønske om at blive lykسالigjorte med ny Skatter, tror jeg, at Rigsdagen straks vilde sige: ja, lad dem derom!“ Det er netop det, jeg tror at kunne sige, at de kjøbenhavnske Borgere ere fuldkommen klare paa, at de ikke kunne faa gennemført de kommunale Fremskridt, de alle ønske, uden saadanne ny Skatter, og saa sige vi til Rigsdagen: ville I udtale, saa udtale det samme, som det daværende ærede Medlem for Køge sagde: ja, lad os selv derom.

Benzon: Jeg skulde ikke have ulejliget det høje Ting en Gang endnu under